

Dierbaar oord...

Zomaar een zomerdag

Zomervakantie 1953. De grote verveling slaat toe. Op Laar, een kerkdorpje van Weert, valt weinig te beleven voor een jochie van elf. Ik hang met Guus, een vriendje van me, wat rond in en om onze boerderij. Dan komt *dikke Veuës* langs, een, zoals zijn bijnaam al zegt, behoorlijk uit de kluiten gewassen jongen, een paar jaar ouder dan wij. Of we zin hadden om mee te lopen naar de Riet, een beek aan de rand van het Weerter Bos? Natuurlijk, *Veuës* had altijd genoeg geld op zak om in het winkeltje van mijn ouders flink wat snoep voor onderweg in te slaan.

Wij op pad. Ruim 2,5 kilometer in een drukkende warmte. Onderweg probeerde *Veuës* ons te imponeren met een imitatie van de *swin soezer* waarmee Sterke Stef, de domme kracht uit de strip over Smidje Verholen, de boeven Platvink Jantje en de lepe Franse Sjarl tegen de grond werkte.

Na ruim een halfuur kwamen we aan de rand van het Weerter Bos aan. We volgden de Riet, stopten bij een drinkplaats die de boeren hadden aangelegd voor de koeien in het aangrenzende weiland. Schoenen en sokken uit en tot even boven de knie in het water, want een zwembroek hadden we niet. Dat hadden de kinderen uit het gezin dat in het nabije Vlasven woonde ook niet, maar zij schaamden zich er niet voor om hun onderbroek als zwembroek te gebruiken. Ze spartelden in het water dat het een lust was om te zien, vooral de oudste dochter, een paar jaar ouder dan wij en voorzien van ontluikende borsten.

Het was er mooi. Weilanden met koeien die onder de bomen beschutting zochten tegen de hitte, de bosrand waarboven de lucht inktzwart kleurde. In de verte het vage gerommel van de donder dat zich vermengde met het terugkaatsende geluid van onze kreet: *Hoe heet de burgemeester van Wezel? Ezel!*

Onweer op komst, wegwezen. Flink de pas erin. Halverwege kreeg *Veuës* hoge nood. Hij belde aan bij het nieuwe huis van *Lien van Slemp*. Kennelijk was dat nog niet van alle gemakken voorzien, want toen *Veuës* beleefd vroeg om van het gemak gebruik te mogen maken, was het antwoord: „*Goatj mèr beej de geite...*” *Veuës* z'n aandrang was over. Snel door naar huis. We waren net binnen toen een zomers noodweer boven Laar losbarstte.

JAN LEMMEN, Weert

De grenskerk in het Weerterbos.